

УНИВЕРЗИТЕТ У БАЊОЈ ЛУЦИ
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
BANJA LUKA

PRIMLJENO: 1.9.2014.			
ORG. JED.	BROJ	PRILOZI	VRJEDNOST
	802		

ИЗВЈЕШТАЈ КОМИСИЈЕ

о пријављеним кандидатима за избор наставника у звање ванредног професора за ужу научну област Историја права и државе (за наставне предмете Национална историја државе и права и Општа историја државе и права)

І. ПОДАЦИ О КОНКУРСУ

Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке: Одлука Сената Универзитета у Бањалуци о расписивању конкурса бр. 02/04-3.2084-6/14 од 19. 06. 2014. године.
Ужа научна област: Историја права и државе (за наставне предмете Национална историја државе и права и Општа историја државе и права)
Назив факултета: Правни факултет
Број кандидата који се бирају 1
Број пријављених кандидата 1
Датум и мјесто објављивања конкурса: Конкурс Универзитета у Бањалуци, објављен у дневном листу „Глас Српске“ од 02. 07. 2014.

Састав комисије:

- а) председник: Проф. др Никола Мојовић, Правни факултет Универзитета у Бањалуци
- а) члан: Проф. др Љубомир Зовко; Правни факултет Свеучилишта у Мостару
- б) члан: Проф. др Драган Пантић, Правни факултет Универзитета у Источном Сарајеву

Пријављени кандидати

Доц. др Здрава Стојановић

II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ**а) Основни биографски подаци :**

Име (име оба родитеља) и презиме:	Здрава (Мирко и Драгица) Стојановић
Датум и мјесто рођења:	02. 01. 1963, Лушици Паланка, Сански Мост
Установе у којима је био запослен:	Правни факултет у Бањалуци
Радна мјеста:	Асистент-приправник, виши асистент и доцент на Правном факултету у Бањалуци
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	-

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	Правни факултет у Бањалуци
Звање:	дипломирани правник
Мјесто и година завршетка:	Бањалука, 1986. година
Просјечна оцјена из цијелог студија:	8,63
Постдипломске студије:	
Назив институције:	Правни факултет у Београду
Звање:	магистар правних наука
Мјесто и година завршетка:	Београд, 1991. година
Наслов завршног рада:	„Кривично право Душановог законика и византијско право“
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Историја државе и права
Просјечна оцјена:	
Докторске студије/докторат:	

Назив институције:	Правни факултет у Бањалуци
Мјесто и година одбране докторске дисертација:	Бањалука, 2008. године
Назив докторске дисертације:	„Положај Круне у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца за вријеме важења Видовданског устава“
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Историја права и државе
Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	-асистент-приправник, Правни факултет у Бањалуци, 1987. година; -виши асистент/магистар, Правни факултет у Бањалуци, 1991. година; -доцент/доктор, Правни факултет у Бањалуци, 2009.

в) Научна/умјетничка дјелатност кандидата

Радови прије последњег избора/реизбора

Оригинални научни рад у научном часопису националног значаја (6 бодова):

- „Кривично право иконобораца“, Годишњак Правног факултета у Бањалуци, 1991/92, стр. 205–214;
- „Кривично право средњовјековне Србије од XII–XIV вијека“, Годишњак Правног факултета у Бањалуци, 1993/95, стр. 193–201;

Прегледни научни рад у часопису националног значаја (6 бодова):

- „Совјети и народноослободилачки одбори–разлике и сличности“, Годишњак Правног факултета у Бањалуци, XIII/1989, стр. 121–128;
- „О облику владавине при стварању југословенске државе 1918. године“, Годишњак Правног факултета у Бањалуци, 1996/97, стр. 165–175;
- „Историјско–правни темељи парламентарног система“, Српска правна мисао (Часопис за правну теорију и праксу), 1-4/2001, стр. 359-375;
- „Положај краља у парламентарној монархији на примјеру енглеске уставно-конституционалне праксе“, Годишњак Правног факултета у Бањалуци, 26/2002, стр. 307-313;
- „О владалачкој личности краља Александра Карађорђевића“, Зборник Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву, 4/2008, стр. 197-206;
- „Традиција парламентаризма у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца“, Безбједност, полиција, грађани, Часопис Министарства унутрашњих послова Републике Српске, Бања Лука, 2/2008, стр. 141-147.
- „Питање легитимитета краљевске власти при стварању и уставном

конституисању југословенске државе 1918. године“, Правна ријеч (Часопис за правну теорију и праксу), 17/2008, стр. 67-88;

Научни рад на научном скупу међународног значаја штампан у цјелини (5 бодова):

- „Лична и политичка права и слободe у правном систему Републике Српске“, Зборник радова са научног скупа, Изградња и функционисање правног система Републике Српске, Бања Лука, јуни 1997, стр. 623-637;
- „Кривично право Душановог законика и византијско право“, Зборник радова са научног скупа, Душанов законик-650 година од његовог доношења, Бања Лука 2000, стр. 361-375;

Радови послје последњег избора/реизбора

Научна монографија националног значаја (10 бодова)

- Стојановић, З: „Положај Круне у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца 1921-1929“, стр. 224, Службени гласник Републике Српске, Бањалука 2014, година.

Монографску студију доц. др Здраве Стојановић под насловом „Положај Круне у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца 1921-1929“ треба разумјети као својеврсну правноисторијску расправу о монархијском парламентаризму у раздобљу парламентарне владе југословенске државе. У одговору на централно питање истраживачког проблема – какав је политички режим имала Краљевина СХС за вријеме важења Видовданског устава с посебним акцентом на питање стварне улоге и положаја Круне у истом раздобљу, било је неопходно направити својеврсни оглед о одговорној влади на југословенском примјеру. Свака, па и ова, расправа о практичном функционисању политичког система је подразумјевала приклањање једном мање више општеприхваћеном методолошком ставу по коме је један политички режим немогуће анализирати изван његовог реалног друштвеног и политичког контекста. Сходно томе, ни критеријум парламентарности једног политичког режима се није могао посматрати без уласка у стварну, реалну и конкретну практично – политичку садржину главних уставних институција, а она је, готово пресудно, одређена реалним социјално – политичким оквиром у коме су те институције функционисале. Стога је дефинисању правне суштине парламентарног режима, уз нужан обзир према процесу политичке еволуције истог, посвећена посебна пажња не само због теоријске важности, него и из практичних разлога, односно ради лакшег разумјевања постојања, или не, претпоставки парламентарне владе и основних граница домета парламентаризма у европским земљама током процеса његове рецепције. Једна од њих је била и Краљевина СХС. Управо је рецепција, као феномен везан за модерну европску уставност, показала да

парламентарни систем, прије свега либералан, а онда и демократски, почива на једном суптилном и скурпулозном поштивању одређених правила која не произилазе само и непосредно из уставне норме. Иако сам по себи има своју вриједност, Видовдански устав, као ни други устав и закони „стварно не постоји независно од ефеката које производи у пракси“ (Токвиљ, 1850). Другим ријечима, да ли ће и у којој мјери парламентарни систем, за који постоје неопходне правне претпоставке, моћи да се реализује *via facti*, зависило је од реалног социјално-политичког контекста у коме су уставне институције функционисале. Бавећи се питањем историјских и социјално-политичких претпоставки парламентарне владе, аутор је настојао упутити читаоца на замашна ограничења са којима се суочила југословенска држава у процесу свог демократског и парламентарног обликовања. Складно функционисање парламентаризма подразумева управо оно што је Краљевини СХС недостајало, морално и духовно обједињену заједницу поштеђену од дубоких социјално-економских, културолошких и вјерских подвојености, али и различитих уставних и парламентарних традиција. Осим тога, спорно питање државног уређења са дијаметрално супротним ставовима представника најбројнијег и најутицајнијег дијела југословенског грађанства, српског и хрватског, су парламентарном механизму тађили неопходну основу успјешног функционисања.

При ојјени југословенске парламентарне праксе, аутор се, очекивано, руководио реалним критеријумима који су подразумевали минималне захтјеве парламентарности испод којих се, ипак, није смјело ићи. Разлажући важна питања парламентарне владе (питање дисолуције скупштине и с њом у вези изборних влада из мањине, условних мандата, непарламентарних одлагања скупштине и др.) и то у свјетлости конкретних примјера из праксе, аутор је потцртавао нужну дистинкцију између извјесних прихватљивих одступања или другачијих извођења парламентарног принципа и апсолутно недозвољених извржавања (изигравања) парламентарности. При свему томе и улога круне, односно краља Александра Карађорђевића као парламентарног владара, је у незавидним југословенским политичким приликама била деликатна и незахвална. Она је, како истиче аутор, извирала из саме уставне функције по којој је краљ био дужан да води рачуна о двије важне ствари које су се углавном међусобно искључивале. Дакле, да се, сходно уставним прописима, стара да на влади буду оне странке које уживају парламентарну подршку, али и да истовремено води рачуна у интересима државе као цјелине. Круна, сама по себи, представља симбол државности и израз јединства државе.

Користећи широку сферу утицаја, кроз позваност и слободу тумачења државних интереса, у условима распламсалих политичких и националних страсти које су претезале над интересима цјелине, краљ је прибјегавао интервенцијама, често оправданим, потребним и допуштеним, сходно минималним захтјевима парламентарности. Но, како је видовданску уставну концепцију народног и државног јединства било немогуће помирити са хрватском постојаном, самосвјесном и усконационалном идеологијом,

која је доводила у питање и саму државу, тежиште власти се све више помјерало на краља као, чинило се, јединог преосталог стабилног чиниоца. Међутим, на краљево дјеловање које је, неријетко, имало за посљедицу промјене у унутрашњем партијском животу (реорганизовање и потискивање партија, фаворизовање политичких личности или неке странке) гледало се углавном помирљиво као да је лични режим, у који се све више западало, мање зло од поткопавања самих темеља парламентаризма. Коначно, у вријеме када се на једној страни већ отворено пријетило сецесијом, а на другој страни дешавао распад политичких снага које би се томе могле одупријети, отвара се пут тешкој уставној кризи. Дакле, како закључује аутор, у ситуацији када је скупштина, поред свог њеног формалног права да о судбини једне владе несметано рјешава, прећутно пристајала на тенденције политичког актуелизовања краља на властито рачун, било је релативно лако прекорачити минималну дозвољену границу у функционисању парламентарног система. Са сваким новим искорак, пут ка диктатури је постајао краћи.

Прегледни научни рад у часопису националног значаја или поглавље у монографији истог ранга (6 бодова)

- „О националном питању по стварању југословенске државе, 1918. године“, Годишњак Правног факултета у Бањалуци, Год. 32, Бр. 31/32, Бања Лука 2010, стр. 247-256, ;

Формирање Краљевине СХС је, заиста, један „прекретнички“ догађај, како је то у литератури више пута истицано. Ако ни због чега другог онда, сасвим сигурно, због чињенице да су се југословенски народи, први пут у историји, након дуговјековне државноправне и политичке раздвојености, нашли у оквиру заједничке државе. Показало се, међутим, да, управо, ти дуговјековни, посебни историјски услови живота нису дозволили, етнички сродним народима, образовање једне велике југословенске нације и њен корелатив – једну велику и снажну државу на југоистоку Европе. С тим у вези, национално питање, не само што 1918. године, није било ријешено, него су се, штавише, национални проблеми продубили и изоштрили, сходно новонасталим друштвено-економским и политичким приликама. Иако је, примјерено наслову и тематском одређењу рада, аутора примарно интересовала, управо, друга етапа развоја националног питања у југословенским земљама, дакле, раздобље које је уследило након формирања заједничке државе, није могао, а да се, у циљу објективне научне анализе, бар латимично не осврне на сâмо поријекло и ток националног питања. На то га је обавезивала, између осталог, сâма дефиниција нације као динамичне и варијабилне друштвене категорије, као и чињеница да је национално питање у југословенским земљама, суштински, јединствен процес без обзира

на евидентна раздобља (фазе) развоја.

Политичка експериментисања с тако важним и осјетљивим питањем као што је национално, и то у вријеме када је југословенска национална свијест још увијек била у процесу сазријевања, крила су у себи бројне опасности будућих жестоких сукоба и неспоразума. Од времена уједињења у заједничку државу, национални унитаризам, од дјелимично напредне идеје, прераста у њену супротност. Да би се, бар дјелимично, утврдили узроци жестоких националних тврдења након уједињења, а нарочито послије доношења Видовданског устава, било је потребно ући у суштину самог националног питања у датом периоду, истакнути основне форме у којима се оно испољавало, као и могуће перспективе рјешавања. Облик државног уређења, као државноправни израз рјешења националног питања, постаје основом најоштријих политичких борби и сукобљавања у круговима југословенске грађанске политике.

- „Правне претпоставке парламентарне владе у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца према Видовданском уставу“, Српска правна мисао (Часопис за правну теорију и праксу), Год. 16, Бр. 42-43, Бања Лука 2010, стр. 83-98; 6 бодова

Аутор је, у чланку под наведеним насловом, поставио сљедеће питање: да ли је и са каквим претпоставкама парламентаризма располагала новостворена југословенска држава? За одговор на питање да ли је Краљевина СХС располагала правним претпоставкама парламентарног режима, било је неопходно на нивоу уставне норме, а уз помоћ упоредног уставног права, детаљно проанализирати одредбе о расподјели функција државне власти. Уз помоћ упоредног уставног права, аутор је закључио да је први југословенски устав један од ријетких континенталних устава прављених по енглеском обрасцу класичне уставне монархије који је парламентарну владу предвидио као уставни принцип, као општеобавезно уставно начело. То је значило да се и специјалне одредбе имају тумачити у складу са општим правилима парламентарног система садржаним у чл. 1. Устава. Тиме је уједно постигнут онај минимум којим се, у довољној мјери, осигурава функционална вриједност парламентаризма. Иако је, у том погледу, добрим дијелом саображен моделу на који се угледао, Видовдански устав је направио и одређена одступања. Суочавајући нормативна рјешења Видовданског устава са онима која је нудио узорни модел класичне уставне монархије, али и са нормативним рјешењима других балканских устава, аутор је закључио да она (одступања), колико год су угрожавала принцип парламентарне владе, нису, у крајњем исходу, онемогућавала његову реализацију. Обезбјеђујући уставне механизме за активно дјеловање владалачке власти (нормативна рјешења права санкције закона, право на указно продужење буџета, право на дисолуцију скупштине и др.), уставотворац је очито настојао да остане у складу са схватањем монархијског парламентаризма

као система уставне равнотеже власти која спречава апсорбовање извршне власти у законодавној. Осим тога, идеја активног владооца, који симболизује народно и државно јединство, је у складу и са практичним потребама југословенског друштва, брементог социјалним проблемима, националним сукобима и политичким трвењима.

- „О кризи и распаду радикалско-демократске коалиције (1921-1922)“, Српска правна мисао (Часопис за правну теорију и праксу), Год. 17, Бр. 44, Бања Лука 2011, стр. 37-51; 6 бодова

Сагледавање цјелокупне слике развоја југословенске државе у наведеном периоду није могуће без исцрпног упознавања са настанком, развојем и дјеловањем појединих политичких странака, њихових страначких програма, коалиција, али и практичних политичких акција “на терену”. Коалициона упућеност радикала и демократа је својеврсна енигма која тражи многа појашњења у правцу политичког дефинисања њихових битних идеолошко-политичких и организационих карактеристика, до уласка у конкретне политичке акције. Формирана на принципу “политичке нужде”, јануара 1921. године, радикалско-демократска коалициона влада је, од самог почетка, трпила деструктивне посљедице властитих унутрашњих противрјечности. . О којим противрјечностима је ријеч, шта их је узроковало и како су се рефлектовале у политичкој пракси, су само нека од питања на која аутор настоји дати одговор. Анализом организационе структуре и националног састава, као и дефинисањем њихових идеолошко-партијских програма, долази до закључка да је много више елемената који су водили расцјепу наведеног партнерства него обрнуто.

- „Економско-социјална условљеност физиономије политичког система прве југословенске државе“, Годишњак Правног факултета у Бањалуци, Год. 33, Бр. 33, Бања Лука 2011, стр. 177-188; 6 бодова

Поводом питања везаних за факторе који детерминишу физиономију политичког система, правни и политички теоретичари још увијек немају јединствене и унапријед утврђене критеријуме. Чињеница је, ипак, да и теоретичари, који економски фактор не сматрају пресудним, признају истом одговарајућу улогу у развоју одређеног модела политичког система. Стога је, за сваки политички систем, битно утврдити, да ли га и у којој мјери, поједини дијелови економске основе чине, више или мање, демократским и материјално стабилним.

Бавећи се битним елементима економске и социјалне структуре прве југословенске државе, аутор овог чланка, управо, настоји доћи до адекватног одговора на горе постављена питања. Своју државнополитичку и привредну егзистенцију, Краљевина СХС је започела брементим реликтима прошлости које су народи, различитог историјског, културног, географског

и привредног миљеа, унијели у заједничку им државу. Показало се да је почетни привредни проблем са којим се суочила Југославија, 1918. године, а који се сводио, суштински, на различит степен привредног развоја појединих југословенских крајева и различит начин њихове привредне конструкције, основа на којој су се темељили сви каснији економски проблеми. Ако на стварање југословенске државе, на подручју Балкана, гледамо као на један од низа историјских покушаја да се путем државне организације изврши економска, друштвено-политичка, културна и цивилизацијска интеграција, поставља се питање могућности и шанси обједињавања изразито различитих економија појединих југословенских земаља. Према томе у којој мјери су југословенски државни врхови били спремни да се ухвате у коштац са несређеном економском неједнакошћу у структури и развијености појединих дијелова државе, као дезинтегрирајућим фактором, зависила је, више-мање, шанса југословенске државе у цивилизацијском смислу. У цијелин посматрано, економско-социјални односи у Краљевини СХС илуструју, на најизразитији начин, стање у којем стварна економска моћ мањине чини беспомоћним, формално прокламована, политичка права већине народа, а тиме и тежњу ка изградњи једног демократског политичког система.

- „Уставноправна рјешења законодавне власти у Србији XIX и с почетка XX вијека“, Годишњак Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву (Часопис за правне и друштвене науке), Год. III, бр. 1/2012, стр. 97-113; 6 бодова

Одлучујући се за проблематику, изнесу у самом наслову рада, аутор је пошао од спознаје да је у досадашњој правноисторијској књижевности изостао систематски поглед при расвјетљавању једног од централних питања уставних борби нововјековне српске државе – организовања законодавне власти. Нормативна рјешења питања законодавних чинилаца, законодавне иницијативе, а нарочито законодавне санкције (вета), су се показала као илустративан и поуздан показатељ суштинских обиљежја организације и вршења власти у датом периоду. С тим у вези, аутор се осврће и на реалан социјално – економски и политички миље, али у оној мјери у којој је исти допринио прихватању (или не) конкретним уставним рјешењима.

Идеја уставности, а с њом и прихватање принципа подјеле власти, је једна од оних које су помагале процес државноправног конституисања нововјековне српске државе. У оквиру настојања да се начело подјеле власти, карактеристично по питању организације модерне државе, конкретизује и у Србији, наметнула се потреба организовања законодавне власти, поред извршне и судске. Успостављање модерне монархије тј. ограничене и строго институционализоване, захтјевало је присуство и других тјела у државном врху која ће конкурисати монарху при уставноправној расподјели законодавних овлашћења. То је првенствено постизано настојањима да се афирмише идеја народног представништва, уставноправним

верификовањем, прво Државног савјета (по одредбама прва два устава), А онда и Народне скупштине (од Намјесничког устава па даље) као озбиљних претендента на освајање најважнијих прерогатива законодавне власти. У којој мјери је наведена идеја реализована зависило је, како се из ауторовог излагања може видјети, од конкретне и реалне друштвено – политичке збиље, односа политичких снага и спремности самих владалаца на прихватање поједних уставноправних рјешења законодавне власти. Она су, евидентно, водила sukcesивном ограничавању монархових законодавних овлашћења у корист народног представничког органа, каква је била Народна скупштина по Уставу од 1888. године, односно Уставу од 1903. године, када је већ било јасно да се монарх, од „благо“ ограниченог кнеза, преобразио у правилним парламентарне игре, обеснаженог краља. На том путу непрекидне уставне борбе монарх је настојао да свој удио у законодавној власти брани путем права законодавне иницијативе, а нарочито путем законодавне санкције (вета). Успјешност таквих настојања зависила је од стварне снаге коју је институција вета имала током уставног и политичког развоја Србије у назначеном периоду.

- „О правном статусу и овлашћењима Народне скупштине у Србији 1858-1888“, Годишњак Правног факултета у Бањалуци, Год. 35, Бр. 35, Бања Лука 2013, стр. 111-132, 6 бодова

Како удовољити захтјевима демократије те допринјети њеном остваривању, питање је које не губи на својој актуелности ни у савремено доба. У контексту једне такве констатације аутор нас, овим чланком, враћа у вријеме када је српски народ, у тек обновљеној држави, и сам био суочен са сличним захтјевима које је са собом доносило модерно доба. Европеизација нововековне Србије, уз нужно респектовање традиционалних вриједности, подразумјевала је прихватање одређених идеја значајних по питању модерног државноправног организовања. Упоредо са идејом уставности, снажне корјене хватала је и идеја модерне представничке демократије са свим њеним карактеристичним тековинама. Сходно томе, аутор тежи расвјетљавању институционализовања исте кроз афирмацију народног представништва, акцентирајући период који је значајно допринио формалној демократизацији друштва и државе. Ако се демократизација српске нововековне државе поистовјети са растом и афирмацијом моћи народног представништва, у лику Народне скупштине као институције модерне представничке демократије, онда се период од 1858. до 1888. године, може сматрати пресудним по питању формалне демократизације режима. Озакоњењем Народне скупштине као сталног чиниоца државног живота (Светоандрејски закон о Народној скупштини, 1858) те дефинисањем исте као централног органа власти за законодавним (према ограниченим) овлашћењима (Устав од 1869), уз константно проширивање демократске основе, праћење проширивањем, али и уставним обезбјеђивањем демократских права и слобода грађана, дошло се и до коначног циља процеса демократизације – успостављања парламентарне

монархије са свим оним што парламентаризам, као особен институционални аранжман, доноси са собом. Евидентно је да је Србија за свега неколико деценија успјела да, бар на формално-правној равни, постигне оно за што су се, много развијеније и стабилније државе, бориле стотинама година, што је својствено и другим земљама у којима је развој грађанског друштва и грађанске демократије индукован.

Научни рад на научном скупу међународног значаја (штампан се у цјелини) – 5 бодова

- „О српској концепцији рјешавања југословенског питања у Првом свјетском рату“, Први свјетски рат-узроци и последице, међународни научни скуп, Академија наука и умјетности Републике Српске, Бања Лука, 30. и 31. маја 2014. године; (у штампани) 5 бодова

Овај рад представља својеврсну новију интерпретацију мање-више познатих историјских чињеница, при чему се аутор приклања неким, раније изреченим интерпретацијама, а неким, пак не. Полази се од неспорне чињенице да је у основи рата, на балканском геополитичком подручју, лежало, управо, југословенско питање, с обзиром на настојање Аустро-Угарске да, превентивним ратом, спријечи стварање једне велике јужнословенске државе на њеним јужним границама. Аутор настоји сагледати два важна аспекта југословенског питања-спољнополитички и државноправни. Први је актуелизован већ од избијања рата, а исцрпљивао се у борби мјеродавних државних и политичких фактора за међународно признање и одобрење југословенског програма, односно ослобођења и уједињења југословенских народа у заједничку државу. Мање-више јединствен фронт борбе за међународно признање југословенског програма, показао се неодрживим у вријеме актуелизовања питања уређења односа унутар жељене уједињене државе. Резервисано као унутрашњеполитичко питање које морају да ријеше сами носиоци југословенског програма, уређење нове државе се, током прве половине свјетског рата, само наговјештавало, уз видан обзир носиоца југословенског уједињења с обзиром на осјетљивост и сложеност проблематике. Аутор је мишљења да се супротни ставови, по питању унутрашњег уређења нове државе, могу правилно разумјети само ако се у довољној мјери расвјетли њихово стварно поријекло (првенствено су то разлике у идејном наслеђу, идеолошким поставкама, политичкој визији и државним концепцијама носиоца српске и хрватске политике у то вријеме).

Приказ књиге (1 бод)

- Стојановић, З; Никола Мојовић, „Судски поступак у римском праву“, Бесједа, Бањалука, 2008. година.

УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 116

г) Образовна дјелатност кандидата:

Образовна дјелатност прије последњег избора/реизбора

Др Здрава Стојановић се, у оквиру вишегодишње образовне дјелатности, усавршавала као предавач и педагог. Након избора у звање вишег асистента на Катедри за историју државе и права, а у оквиру важећег наставног плана и програма, изводила је часове вјежби на предметима Национална историје државе и права и Општа историја државе и права, при чему је показала неопходне наставничке способности као и педагошке квалитете. Склоност ка образовној дјелатности, Здрава Стојановић је потврдила и у склопу других дјелатности које подразумјевају образовни рад са студентима, а то су консултације те менторство при изради и одбрани семинарских радова.

Образовна дјелатност после последњег избора/реизбора

Од одбране докторске дисертације и стицања научног степена доктора правних наука, Здрава Стојановић се укључује и у часове предавања на горе наведеним наставним предметима, што подразумјева праћење и вредновање рада студената кроз редовне и ванредне провјере знања у оквиру трајања наставног процеса (колоквијуми, семинари, конверзације и сл.)

Чланство у Комисији за одбрану магистарског рада (2 бода)

- Рјешењем Наставно-научног вијећа Филозофског факултета Универзитета у Бањалуци именована је за члана Комисије за оцјену магистарског рада „Информисање и пропаганда у Босанској Крајини 1929-1953“ (кандидат је Маријана Годоровић).
- Одлуком Наставно-научног вијећа Факултета политичких наука Универзитета у Бањалуци је именована за члана Комисије за оцјену и одбрану завршног рада на другом циклусу студијског програма Политикологија (мастер студије) под називом „Основне карактеристике спољне и безбједносне политике Европске уније“ (кандидат Мишел Бувач).

УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 4

д) Стручна дјелатност кандидата:

Стручна дјелатност кандидата прије последњег избора/реизбора

Стручна дјелатност кандидата (послије последњег избора/реизбора)

Др Здрава Стојановић је била члан Комисије за избор сарадника-асистента на Правном факултету Универзитета у Бањалуци. Вишегодишњи је члан Комисије за организовање припремног семинара за полагање квалификационог испита неопходног за упис на Правни факултет, као и Комисије за организовање квалификационог испита и упис на Правни факултет. Правни факултет Универзитета у Бањалуци, који је издавач научних и стручних часописа „Годишњак“ Правног факултета и „Српска правна мисао“ повјерио јој је

на рецензију научне радове (чланке) објављене у наведеним часописима. Одлуком Предсједништва Академије наука и умјетности Републике Српске, именована је за члана Припремног одбора поводом организовања међународног научног скупа „Први свјетски рат-узроци и посљедице“, одржаног у Бањалуци, 30. и 31. маја 2014. године.

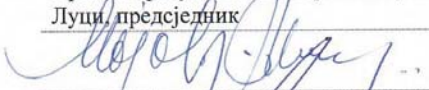
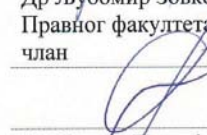
УКУПАН БРОЈ БОДОВА: научна + стручна + образовна = 120 бодова

III. ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

На основу детаљног прегледа достављених материјала, као и стечених законских услова (Закон о високом образовању, Службени гласник Републике Српске, број 73/2010), те узимајући у обзир број и квалитет радова, досадашње педагошко, научно и стручно искуство кандидата доц др Здраве Стојановић, Комисија са задовољством предлаже Наставно-научном вијећу Правног факултета Универзитета у Бањој Луци, да се доцент др Здраве Стојановић изабере у звање ванредног професора за ужу научну област Историја права и државе (за наставне предмете Национална историја државе и права и Општа историја државе и права) на Правни факултет Универзитета у Бањој Луци.

У Бањој Луци, 26.8.2014.године

Потпис чланова комисије

1. Др Никола Мојовић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Бањој
Луци, предсједник

2. Др Љубомир Зовко, редовни професор
Правног факултета Свеучилишта у Мостару,
члан

3. Др Драган Гантић, ванреди професор Правног
факултета у Источном Сарајеву, члан
